

Joels bok og den laodikeiske Syvendedags Adventistkirken – nummer trettisju

Jeff Pippenger

2026-01-29

Nummer trettisju

I William Millers drøm ble «oppstyret» i begynnelsen, da folket begynte å uroe juvelene, forutgått av at Miller samlet juvelene og kalte: «kom og se». Kristus, som mannen med støvkosten, bruker kosten til å feie ut skrapet, samle juvelene i et langt større skrin, og deretter kalte Han Miller til å «komme og se». Når Kristus begynner sitt kostearbeid, er rommet tomt, for Miller nedtegnet at en «dør åpnet seg, og en mann kom inn i rommet, da alle menneskene forlot det; og han, som hadde en støvkost i hånden, åpnet vinduene og begynte å børste støvet og skrapet ut av rommet.»

Skurebørstemannen går inn i rommet når alle menneskene har forlatt det. I 2023 gikk skurebørstemannen inn i det tomme rommet, for de hundre og førtifiretusens bevegelse var blitt knust og spredt. Sannhetene som var fremstilt ved Habakkuks tavler av 2012, var begravd i skrap og avfall, og rommet var tomt. Skurebørstemannen er Han som kom etter Johannes Døperen, han som Johannes sa hadde en kasteskovl, og at Han ville bruke denne kasteskovlen til grundig å rense sin låveplass.

Jeg døper dere sannelig med vann til omvendelse; men han som kommer etter meg, er mektigere enn jeg, og jeg er ikke verdig til å bære hans sko; han skal døpe dere med Den Hellige Ånd og med ild. Hans kasteskovl er i hans hånd, og han skal rense sin treskeplass til bunn og samle hveten i låven; men agnene skal han brenne opp med uslokkelig ild. Da kom Jesus fra Galilea til Jordan til Johannes for å bli døpt av ham. Matteus 3:11–13.

Galilea er et symbol på et vendepunkt, og stedet ved Jordan hvor Jesus kom for å bli døpt, heter Betabara, og det betyr «fergeoverfarten», og det markerer stedet hvor det gamle Israel gikk over til det lovede land. Da Jesus ble døpt, ble Han deretter Jesus Kristus. Galilea, Jordan, Betabara og at Jesus ble Kristus, understreker alle et skifte i husholdning, noe en dør også representerer, særlig for filadelfierne som er gitt nøkkelen til den åpne og lukkede dør.

Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier han som er hellig, han som er sannferdig, han som har Davids nøkkel, han som åpner så ingen lukker, og lukker så ingen åpner: Jeg kjenner dine gjerninger. Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den; for du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord og ikke fornektet mitt navn. Åpenbaringen 3:7, 8.

Da Kristus «åpnet» «døren» og «gikk inn i rommet», var rommet «Hans rom», for Han renser grundig «sin treskeplass». Hvis det er Hans treskeplass, er det Hans rom.

«I Kapernaum bodde Jesus i mellomrommene mellom sine reiser fram og tilbake, og den ble kjent som ‘hans egen by’. Den lå ved bredden av Galileasjøen, og nær grensene til den vakre

Gennesaretsletten, om ikke faktisk på den.» Slektenes håp, 252.

Han går inn i sitt rom for å samle sin hvete og for å samle ugresset og brenne det. Forandringen i husholdning, fremstilt ved Galilea, Jordan, Betabara, dåpen, overgangen fra Johannes til Jesus, svarer til overgangen fra den stridende menighet i Laodikea til den seirende menighet i Filadelfia. Han gikk inn i sitt rom i juli 2023. Miller hadde lukket sine øyne i travelheten den 18. juli 2020, og da han åpnet sine øyne, var rommet tomt for mennesker; sannheten var begravet under villfarelse, og så åpnet mannen med støvkosten vinduene og begynte å feie skrapet ut.

«‘Hans kasteskovl er i Hans hånd, og Han skal grundig rense sin treskeplass og samle sin hvete i låven.’ Matteus 3:12. Dette var en av renselsens tider. Ved sannhetens ord ble agnene skilt fra hveten. Fordi de var for forfengelige og selvrettferdige til å ta imot irettesettelse, for verdenskjære til å godta et liv i ydmykhet, vendte mange seg bort fra Jesus. Mange gjør fremdeles det samme. Sjeler prøves i dag slik disse disiplene ble prøvd i synagogen i Kapernaum. Når sannheten bringes hjem til hjertet, ser de at deres liv ikke er i samsvar med Guds vilje. De ser behovet for en fullstendig forandring i seg selv; men de er ikke villige til å ta opp den selvfornektende gjerning. Derfor blir de vrede når deres synder blir avdekket. De går bort forarget, slik disiplene forlot Jesus, mens de mumlet: ‘Dette er et hardt ord; hvem kan høre det?’» Slektenes håp, 392.

På den siste dagen i 2023, som berører den første dagen i 2024, begynte Løven av Juda stamme gradvis å åpne åpenbaringen av Seg selv. I samsvar med den tretrinns prøvingsprosessen i Daniels tolvte kapitels avforsegling, skulle det da være tre prøvelser, fremstilt som «renset, gjort hvite og prøvet».

Og han sa: Gå bort, Daniel; for ordene skal holdes skjult og forseglet inntil endetiden. Mange skal bli rensset og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå. Daniel 12:9, 10.

Den første engelen representerer renselse, idet den overbeviste synder legger sine synder på offeret i forgården, hvor han blir rettfærdiggjort ved blodet.

Blodet føres deretter inn i helligdommen, hvor helliggjørelsesprosessen med hensyn til hellighet fremstilles som å bli gjort hvit ved renselsen i blodet fra forgården. Der blir rettfærdigheten åpenbart i dem som seirer ved blodet og ved sitt vitnesbyrds ord.

Deretter blir de prøvd, og i de siste dager blir de funnet å være ti ganger bedre enn alle de andre vise menn i Babylon. Den tredje prøven er der de blir herliggjort i Det Aller Helligste og skilt ut fra den andre klassen av bekjennende vise menn. Den tredje prøven er søndagsloven, og den første prøven er den første engels kall til å vende tilbake til grunnvollene, for i det neste trinn blir templet reist. Dette neste trinn er den andre engels adskillelsesbudskap, som etterfølges av den tredje engels lakmusprøve.

I 2023 kom den første engelen, slik Han hadde gjort den 11. august 1840, da han steg ned med islams budskap om det andre ve. Han steg ned slik Han hadde gjort ved 11. september, med islams budskap om det tredje ve og kallet til å vende tilbake til de gamle stier. Grunnvollene for den

millerrittiske historien ble opprettet idet budskapet om det andre ve ble oppfylt den 11. august 1840. Engelen i Åpenbaringen kapittel ti steg deretter ned og forbilledliggjorde således nedstigningen av engelen i Åpenbaringen kapittel atten og det tredje ves ankomst.

Josiah Litch er den historiske skikkelsen som er knyttet til at grunnvollene ble lagt den 11. august 1840. Navnet «Josiah» betyr «Guds grunnvoll», og kong Josia i den hellige historie representerer Josias reformasjon, som innbefattet oppdagelsen av Mose forbannelse, begravd blant ruinene i helligdommen, slik Millers juveler var begravd i rommet.

Kong Josjia døde ved Megiddo, som er Åpenbaringsens Armageddon i kapittel seksten. Josjias reformasjon var en oppfyllelse av profetien fremsatt av den ulydige profeten, da Jeroboam opprettet de to alterene i Betel og Dan. Denne ulydige profeten døde mellom eselet og løven. Kong Josjia var blitt forutsagt ved navn, og hans reformasjon var en del av forutsigelsen, som innbefattet at den fremtidige kong Josjia skulle rive ned nettopp det alteret der den ulydige profeten konfronterte den ugudelige kong Jeroboam.

Josjia betyr Guds grunnvoll, og kong Josjia oppfylte den forutsigelsen som ble gitt omkring 340 år før hans regjeringstid. Han gikk i spissen for en vekkelse og reformasjon som til slutt nådde frem til alteret der profeten fra Juda konfronterte kong Jeroboam. Da han kom dit, rev Josjia alteret ned, slik profetien hadde sagt at han skulle gjøre. Disse to altrene til Jeroboam var bevisste forfalskninger av tempelet i Jerusalem, ja, så langt at Jeroboam innstiftet forfalskede høytidsdager. Ved å gjøre dette gjorde han ganske enkelt det samme som Aron gjorde med gullkalven. Arons opprør lå ved grunnvollen av det gamle Israels hellige historie. Det fant sted mens Moses mottok loven, som er grunnvollen for Guds styre.

Arons opprør var et grunnleggende opprør, og det ble gjentatt da Jeroboam grunnla de ti nordlige stammene som Israel. Moses irettesatte Aron, og Moses er alfa, eller grunnvollen, i forhold til Kristus, omega. Aron og Moses representerer to klasser i det grunnleggende opprøret, og en tredje klasse er heltene som stod sammen med Moses – levittene. Kong Jeroboam og profeten fra Juda er de to klassene i det grunnleggende opprøret i det nordlige riket, og nok en gang er levittene heltene.

Ved Jeroboams grunnleggende opprør irettesetter profeten fra Juda ham og profeterer om en konge som skulle få navnet «Guds grunnvoll» — Josjia. Oppfyllelsen av den forutsagte reformasjonen innbefattet at da Josjia begynte sin vekkelse og reformasjon, ble Moses' forbannelse oppdaget, og opplesningen av Moses' hellige ord gav kraft til en vekkelse og reformasjon som allerede var påbegynt. Josjia, tydelig et profetisk symbol, representerer en vekkelse og reformasjon som blir gitt kraft når en profeti fra Moses' skrifter blir oppdaget.

Det grunnleggende opprøret i fortellingen om kong Jeroboam blir representert ved Israels konge, og også ved profeten fra Juda som ble sendt med en guddommelig kunngjøring mot Jeroboams grunnleggende opprør og med instruksjoner til profeten som angav hvilken vei han skulle unngå på tilbakeveien til Juda. Profeten fra Juda avviser Jeroboams anmodning om å bli værende, men tar deretter imot innbydelsen fra den løgnaktige profeten i Betel og besegler sin skjebne. Den ulydige profeten skulle dø mellom eselet og løven, og deretter bli gravlagt i den løgnaktige profetens grav.

Den 11. august 1840 ble en profeti om det andre ve oppfylt, og grunnvollene for adventismen ble lagt. Josiah Litch fremla profetien i 1838, og deretter, ti dager før 11. august 1840, finjusterte han sine beregninger og forutsa 11. august 1840 som den dagen da det osmanske overherredømmet skulle opphøre, til oppfyllelse av islams profeti om det andre ve.

Kong Josjia symboliserer den endelige vekkelse og reformasjon, for enhver profet taler mer direkte om de siste dager enn om noen tidligere dager. Kong Josjia symboliserer den endelige vekkelse og reformasjon, og den reformasjonen er blitt framstilt i Bibelen ved en profeti. Joels bok identifiserer den endelige vekkelsen og reformasjonen som finner sted blant dem som skal være de hundre og førtifire tusen. Josjias vekkelse besto av to trinn; den begynte, og deretter ble en profeti avforseglet som ga verket ytterligere framdrift. De to trinnene er det tidlige og det sene regn, slik det er framstilt i Joels bok og oppfylt i Apostlenes gjerninger, og deretter oppfylt igjen i millerittisk historie.

Ved de grunnleggende opprørene knyttet til Aron, kong Jeroboam og profeten fra Juda til kong Josjia, og deretter frem til Josiah Litch, identifiserer han en linje av vitnesbyrd angående den grunnleggende prøven. Den grunnleggende prøven er den første prøven, som etterfølges av tempelprøven når hjørnesteinen blir lagt. Deretter kommer den tredje prøven, lakmusprøven.

Fra gullkalven, til Jeroboams altre i Betel og Dan, til kong Josjia, til Josiah Litch, fremstiller en rekke profetiske fotspor som leder til den grunnleggende prøven ved 11. september. Da de store bygningene i New York falt ved 11. september, identifiserte en profeti om det tredje ve en prøve som kalte til en tilbakevenden til de gamle grunnvolls stier, for parallellen mellom 11. august 1840 og 11. september kunne sees av enhver laodikeisk syvendedagsadventist som valgte å se. Al Qaidas involvering i 11. september blir ofte trukket i tvil i disse konspirasjonsteoriens dager, som i alminnelighet er sanne, men Al Qaida betyr «grunnvollen», og de begynte som organisasjon ett år før endetidens tid i 1989, faktisk den 11. august 1988.

Dersom disse detaljene om fundamentenes profetiske symbolikk ikke blir lagt merke til, går mye tapt. Ved 11. september ble fundamentene lagt i det første trinnet. I det andre trinnet fullføres tempelet idet hjørnesteinen blir satt på plass. Det tredje trinnet er den lukkede dør ved søndagsloven. Fra 11. september og frem til søndagsloven er budskapet først og fremst rettet til laodikeiske syvendedagsadventister, for dommen begynner ved Guds hus, og den ender for Guds hus ved søndagsloven. Der og da blir den laodikeiske syvendedagsadventisme forbigått, slik protestantene ble det i millerittisk historie, og jødene i Kristi historie, og slik de ble det som døde gjennom mer enn førti år i Moses' historie.

Det tredje ve over 11. september ble forbilledlig framstilt ved det andre ve den 11. august 1840, og på dette nivået er begge veimerkene framstilt ved eselet, det første symbolet på islam i Bibelens profeti. Søndagsloven er dyrets merke, og dette dyret blir ofte framstilt som en løve, og dermed forfalsker det Løven av Juda stamme. Søndagsloven er løven, og den ulydige profeten fra Juda døde mellom eselet og løven, og ble gravlagt i den samme graven som den løgnaktige profeten fra Betel. Han døde i den profetiske perioden fra 11. september til søndagsloven, som er den profetiske perioden fra eselet til løven. Denne prøvetiden er graven til den løgnaktige profeten fra Betel, som

lot den ulydige profeten fra Juda bli gravlagt i sin egen grav.

Jeroboams rike, som fremstilles som en forfalskning av Judas rike, hvor Jerusalem og tempelet er lokalisert, representerte protestantene i den millerittiske historie, som ikke lenger var Guds folk. De mistet sin paktsmessige betegnelse mellom 11. august 1840 og den lukkede dør den 22. oktober 1844. Denne historien svarer til tiden fra 11. september frem til søndagsloven, og av denne grunn blir den ulydige profeten fra Juda begravet i den samme grav som de frafalne protestantene, som var representert ved den løgnaktige profeten fra Betel.

Alt i alt var kong Josjia en god konge, men han døde ved Megiddo, en åpenbar og direkte anvendelse på Armageddon. Han fór vill ved å avvise Nechos advarende budskap. Necho, kongen i Egypt, og derfor kongen i sør, var på vei for å føre krig mot Babylon, kongen i nord. Josjia representerer de judeerne som dør ved Armageddon, fordi de forkastet advarselsbudskapet om slaget mellom kongen i sør og kongen i nord i Daniel 11:40–45. Dette budskapet ble lagt til grunn ved 11. september.

Den første prøven er den første engelens kall om å vende tilbake til grunnvollene.

Den andre prøven er den andre engelens kall om å skille seg ut og fullføre tempelet.

Den tredje prøven er den tredje engelens lakmusprøve på seglet eller merket.

Den første prøven er en prøve på grunnvollene, og i 2024 forlot om lag halvparten av dem som var involvert i sabbatsmøtene på Zoom, på grunn av det eneste læremessige argumentet som er framstilt på 1843-kartet. Dette argumentet dreide seg om det symbolet som stadfester synet om Guds folk i de siste dager. Den millerittiske striden besto i at protestantene hevdet at Antiochus Epifanes, eller islam, var den makten som opphøyer seg selv og faller, for å stadfeste synet i vers fjorten i Daniel elleve.

Og i de tider skal mange reise seg mot sydens konge; også voldsmennene blant ditt folk skal opphøye seg for å stadfeste synet; men de skal falle. Daniel 11:14.

Var det islam eller Antiokus Epifanes som var røverne av ditt folk, eller var det Roma, slik Miller identifiserte. Miller hadde forstått at hedenskapets og pavemaktens ødeleggende makter begge var den makten som opphøyet seg selv, som falt, og som var røverne av Guds folk. Argumentet er framstilt på kartet som ble «ledet av Guds hånd, og bør ikke forandres», og er den eneste fremstillingen på noen av Habakkuks tavler som identifiserer en hendelse som ikke hadde noen direkte henvisning i det profetiske Ord. Henvisningen på kartet var for å fremheve dette grunnleggende argumentet som et symbol på Guds profetiske Ords skillende kraft.

I 2024 forlot om lag halvparten av Zoom-gruppen på grunn av den falske oppfatningen at det er De forente stater som stadfester synet, og ikke Roma, slik millerittene så treffende forsvarte.

Renselsen som begynte i 2023, begynte da Kristus trådte inn i rommet med sin kasteskovl, og kasteskovlen er Hans sannhetsord. Da Han trådte inn i sitt rom, var det tomt for mennesker, så Han oppreiste en røst i ørkenen for å berede Herrens vei. Røsten skulle berede veien for Paktens Engel til plutselig å komme til sitt tempel, sitt tempel av de hundre og førtifire tusen.

Så, i 2024, kommer den første prøven, prøven på grunnvollene, prøven på hvem som etablerer synet—det synet som besegler resten. Det indre synet som besegler resten, er synet av Kristus i kapittel ti, og det ytre synet er synet som etableres av antikrist, og antikrist er Roma. Et indre syn av Kristus og et ytre syn av antikrist. Beseglingen er en stadfestelse i sannheten, både åndelig og intellektuelt; og det indre synet i kapittel ti er det åndelige, og det ytre synet i kapittel elleve er det intellektuelle. Forståelsen av og den tilsvarende erfaringen med begge synene er de nødvendige kriteriene for enhver som skal bli beseglet, slik Daniel representerte i det første verset i Daniel kapittel ti.

I Kyros', Persias konges, tredje regjeringsår ble et ord åpenbart for Daniel, han som ble kalt Beltsasar; og ordet var sant, men den fastsatte tiden var lang; og han forstod ordet og fikk innsikt i synet. Daniel 10:1.

Alfatesten av grunnvollene gjaldt vers fjorten i Daniel elleve, og den var en parallell til den samme grunnleggende prøven for millerittene, og den prøven var den eneste striden fra millerittisk historie som er framstilt på den tavlen som Habakkuks vektor ble befalt å skrive og gjøre tydelig. Den grunnleggende prøven i 2024 var den første engels nedstigning, slik den er framstilt ved 11. august 1840, 1888 og 11. september.

Den engelen var også steget ned som Mikael, for Mikael er den som oppreiste Moses, som sammen med Elia ble oppreist på den siste dagen i 2023. Den oppstandelsen er fremstilt av Ezekiel som fullbyrdet ved en profeti om de fire vinder, som søster White kaller den vrede, tilbakeholdte hesten, hvilket er islam av 11. august 1840 og 11. september. Alfa-prøven var den grunnleggende prøvelsen, et ytre syn. Omega-prøven ville være et indre sluttsteins-syn.

Hvorfor skulle det finnes en alfa og omega som så blir etterfulgt av en tredje prøve? Dette er nettopp det spørsmålet jeg påpeker. Alfaen, den ytre prøvelsessynen i 2024, er den første av tre prøver. Denne grunnleggende prøven må bestå for å være involvert i den avsluttende omega-prøven. Disse to prøvene er av en annen profetisk karakter enn den tredje prøven. Den tredje prøven er en lakmusprøve som viser om kandidaten virkelig har bestått de to foregående trinnene.

Den første prøven er grunnvullen, og den andre prøven er tempelet fullført. Grunnvullen til tempelet ble lagt i løpet av historien om det første dekretet om å dra ut fra Babylon. I historien om det andre dekretet ble tempelet fullført. Det tredje dekretet var annerledes, for i det dekretet ble Judas nasjonale suverenitet gjenopprettet, noe som gav dem myndighet til å påtale sivile og religiøse forbrytelser. Dommen gjenopprettes ved det tredje dekretet. I 2024 skilte den grunnleggende alfa-prøven dem i jordkostmannens tilnærmet tomme rom.

omega-prøven er der templet fullføres, slik det fremstilles ved at toppsteinen blir lagt på plass. Fullførelsen av templet er den seirende menighet som blir opprettet når ugresset blir fjernet. Fullførelsen av templet i Millers drøm var da juvelene ble kastet tilbake i det større skrinet «uten noen synlige anstrengelser hos mannen som kastet dem inn». Etter at Miller identifiserer mannen med skurekosten som den som kaster juvelene inn i det større skrinet, avslutter han sitt vitnesbyrd med ordene: «Jeg ropte av ren glede, og det ropet vekket meg.»

Legg merke til at Millers høye rop som vekker, ble bemyndiget ved «glede». Glede er symbolet på dem i Joel som har «den nye vinen», og «skam» hviler over de andre vindrikkene som er blitt avskåret fra den nye vinen. Midnattsropet som vekker Miller, følger etter at mannen med skurekosten kaster juvelene inn i den større kisten. Den større kisten er full av juvelene som er blitt skilt ut fra avfallet og kastet inn i kisten, som både er tempelet for de hundre og førtifire tusen, og budskapet i Midnattsropet. Tempelet fullføres i det andre dekret, eller den andre engel, eller den andre og omega-prøven. I Millers drøm er omega-prøven framstilt når himmelens vinduer blir åpnet.

Og jeg hørte likesom røsten av en stor skare, og som røsten av mange vann, og som røsten av veldige tordenskrall, som sa: Halleluja! for Herren Gud, den allmektige, regjerer. La oss glede oss og fryde oss og gi ham æren; for Lammets bryllup er kommet, og hans hustru har gjort seg rede. Og det ble gitt henne å kle seg i fint lin, rent og hvitt; for det fine linet er de helliges rettferdighet. Og han sier til meg: Skriv: Salige er de som er innbudt til Lammets bryllupsmåltid. Og han sier til meg: Dette er Guds sanne ord. Åpenbaringen 19:6–9.

Den 22. oktober 1844 ble «fire av Kristi komme» oppfylt, og hvert av disse fire kom mer fullkomment til oppfyllelse ved den snart kommende søndagsloven. Han kom som Paktens budbærer, til oppfyllelse av renselsen og lutringen av levittene i Malaki 3. Han kom for å motta et rike til oppfyllelse av Daniel 7,13. Han kom for å rense helligdommen til oppfyllelse av Daniel 8,14, og Han kom også til bryllupet. Bryllupet finner sted når bruden har gjort seg rede.

«'Når frukten er moden, sender han straks sigden ut, for høsten er kommet.' Kristus venter med lengselsfullt begjær på åpenbarelsen av seg selv i sin menighet. Når Kristi karakter er blitt fullkomment gjengitt i hans folk, da vil han komme for å gjøre krav på dem som sine egne.» Ord som lever, 69.

«Verden kan bare advares», ifølge inspirasjonen, ved å «se menn og kvinner» med Guds segl under søndagslovkrisen.

«Den Hellige Ånds verk er å overbevise verden om synd, om rettferdighet og om dom. Verden kan bare advares ved å se dem som tror sannheten, helliggjort ved sannheten, handle etter høye og hellige prinsipper og i opphøyd og høy forstand vise skillelinjen mellom dem som holder Guds bud, og dem som tramper dem under sine føtter. Åndens helliggjørelse markerer forskjellen mellom dem som har Guds segl, og dem som holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det klart bli vist hva dyrets merke er. Det er helligholdelsen av søndag. De som, etter å ha hørt sannheten, fortsetter å betrakte denne dagen som hellig, bærer underskriften til syndens menneske, han som tenkte å forandre tider og lover.» Bible Training School, 1. desember 1903.

Når bruden gjør seg rede, er høsten kommet. Høsten begynner med innsamlingen av førstegrøde-offeret av hvete, som løftes opp som et vifteoffer-banner. Først samles førstegrøden, som er de hundre og førtifire tusen i Åpenbaringen, og deretter den andre hjorden, som er den store skare. Banneret er hans mektige hær, og hans mektige hær er kledd i fint, hvitt lin. Ved bryllupet blir de hundre og førtifire tusens tempel fullført før dommen under søndagsloven, og dette tempelet

er ikke bare Millers større skrin, men det er den seirende kirke som besitter alle gavene, deriblant profetiens ånd.

Og jeg falt ned for hans føtter for å tilbe ham. Og han sa til meg: Se til at du ikke gjør det! Jeg er din medtjener og dine brødres, de som har Jesu vitnesbyrd. Tilbe Gud! For Jesu vitnesbyrd er profetiens ånd. Åpenbaringen 19:10.

De hundre og førtifire tusen er de som har Jesu vitnesbyrd, og Jesu vitnesbyrd fremstilles «linje på linje» både i Bibelen og i Profetiens Ånd. Når den laodikeiske bevegelsen blant de hundre og førtifire tusen forvandles til den filadelfiske bevegelsen blant de hundre og førtifire tusen, vil de alle benytte metodikken linje på linje for å frembære sitt vitnesbyrd. Dette vitnesbyrdet er en sammenføyning av det guddommelige blod og det menneskelige vitnesbyrd.

Og de seiret over ham ved Lammets blod og ved sitt vitnesbyrds ord; og de elsket ikke sitt liv like til døden. Åpenbaringen 12:11.

Vitnesbyrdet om menneskeheten, forenet med guddommelighetens blod, er vitnesbyrdet om Moses og Lammet. Moses var menneskeheten, alfaen i forhold til omega-Lammets guddommelighets blod. Alle gavene blir gjenopprettet så snart bruden gjør seg rede, og som en mektig hær, kledd i hvitt lin, inntar hun sin plass som banneret for Herrens framrykkende hær. Den slagmarsjen begynner når bruden er gjort rede og kledd i hvitt; da åpnes himmelens vinduer, slik de ble åpnet i Millers drøm.

Og jeg så himmelen åpnet, og se, en hvit hest; og han som satt på den, ble kalt Trofast og Sannferdig, og i rettferdighet dømmer han og fører krig. Hans øyne var som en ildslue, og på hans hode var det mange kroner; og han hadde et navn skrevet, som ingen kjente uten han selv. Og han var kledd i en kledning dyppet i blod; og hans navn kalles Guds Ord. Og hærene som var i himmelen, fulgte ham på hvite hester, kledd i fint lin, hvitt og rent. Og ut av hans munn går det et skarpt sverd, for at han med det skulle slå folkene; og han skal herske over dem med jernstav; og han trår Allmektige Guds vredes og harmes vinpresse. Og på sin kledning og på sin lend har han et navn skrevet: KONGERS KONGE OG HERRERS HERRE. Åpenbaringen 19:11–16.

Når skurekostmannen går inn i det tomme rommet og åpner vinduene, samler han sammen juvelene og kaster dem inn i den større omega-kisten. James White ville identifisere disse juvelene som Guds folk, men William Miller ville fortelle deg at symboler har mer enn én betydning, og juvelene representerer ikke bare de spredte grunnsannhetene, men også de spredte juvelene som er på kronen som løftes opp og representerer Kristi herlighetsrike.

Og Herren deres Gud skal frelse dem på den dag som hjorden av sitt folk; for de skal være som stenene i en krone, løftet opp som et banner over hans land. Sakarja 9:16.

Omegaen og den andre prøven etter den grunnleggende alfa-prøven, der Roma etablerer synet, er den avsluttende omega-prøven. Den er fullendelsen av tempelprøven, som går forut for den tredje lakmusprøven, dommens prøve. Prøven renser de to klassene av tilbedere fra hverandre og skiller de vise og de dårlige på grunnlag av oljen, som er budskapet, eller, slik Søster White identifiserte

det i sin kommentar om synagogen i Kapernaum—«sannhetens ord».

Kapernaum er stedet der Jesus i Johannes 6:66 mistet det største antall disipler på én gang, og disse disiplene vendte aldri tilbake. Som den største prøven på disippelskap i Kristi tid er Kapernaum et symbol på omega-prøven på disippelskap i Kristi tid, som igjen er et forbilde på omega-prøven på disippelskap i den tretrinns prøveprosessen som begynte i 2023. I Kapernaum ble prøven fremstilt ved Brødet fra himmelen, og den avdekket jødernes svikt i sammenheng med deres manglende evne til å forstå profetien, på grunn av deres uvillighet til å godta at når Jesus talte om naturlige ting, skulle det forstås i en åndelig anvendelse.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.

Kristi tale i synagogen om livets brød var vendepunktet i Judas' historie. Han hørte ordene: «Uten at dere eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har dere ikke liv i dere.» Joh 6,53. Han så at Kristus tilbød åndelig snarere enn verdslig gode. Han betraktet seg selv som vidsynt og mente at han kunne se at Jesus ikke ville få noen ære, og at han ikke kunne tildele sine etterfølgere noen høy stilling. Han besluttet ikke å knytte seg så nært til Kristus at han ikke kunne trekke seg bort. Han ville holde oppsikt. Og det gjorde han.

«Fra den tid gav han uttrykk for tvil som forvirret disiplene. ...» Slektenes håp, 719.

Første prøve

Blikket som Jesus festet på den selviske Judas, overbeviste ham om at Mesteren hadde gjennomskuet hans hykleri og lest hans nedrige, foraktelige karakter. Dette var en mer direkte irettesettelse enn Judas tidligere hadde mottatt. Han ble provosert av dette, og slik ble en dør åpnet som Satan trådte inn gjennom for å beherske hans tanker. I stedet for å omvende seg, la han planer om hevn. Stukket av erkjennelsen av sin synd, og drevet til vanvidd fordi hans skyld var blitt kjent, reiste han seg fra bordet og gikk til yppersteprestens palass, hvor han fant rådet samlet. Han var gjennomtrengt av Satans ånd og handlet som en som var berøvet forstanden. Belønningen som var lovet for forræderiet mot hans Mester, var tretti sølvpenge; og for en langt mindre sum enn alabasterskrinet med salve kostet, solgte han Frelseren.

«I ånd og praksis ligner mange Judas. Så lenge det ties om pestflekken i deres karakter, ser man intet åpent fiendskap; men når de blir irettesatt, fylles deres hjerter med bitterhet.» Youth Instructor, 12. juli 1900.

Den andre prøven

«Før påsken hadde Judas for annen gang møtt prestene og de skriftlærde og inngått avtalen om å overgi Jesus i deres hender. ... Judas tok nå anstøt av Kristi handling da han vasket disiplenes føtter. Hvis Jesus kunne ydmyke seg slik, tenkte han, kunne han ikke være Israels konge. Alt håp om verdslig ære i et timelig rike var tilintetgjort. Judas var overbevist om at det ikke var noe å vinne ved å følge Kristus. Etter å ha sett ham fornedre seg selv, slik han oppfattet det, ble han stadfestet i sitt forsett om å fornekte ham og bekjenne at han selv var blitt bedratt. Han var besatt av en demon, og han besluttet å fullføre det verk han hadde gått med på å gjøre ved å forråde sin Herre.» The Desire of Ages, 645.

Den endelige avgjørelsen

Forbauset og forvirret over at hans hensikt var blitt avslørt, reiste Judas seg hastig for å forlate rommet. «Da sa Jesus til ham: Det du gjør, gjør det snart. ... Da han så hadde fått stykket, gikk han straks ut; og det var natt.» Natt var det for forræderen idet han vendte seg bort fra Kristus og ut i det ytre mørke.

«Inntil dette skrittet var tatt, hadde Judas ikke gått ut over muligheten for omvendelse. Men da han forlot sin Herres og sine meddisiplers nærvær, var den endelige beslutningen truffet. Han hadde overskredet grensen.»

«Underfull hadde Jesu langmodighet vært i Hans omgang med denne fristede sjel. Intet som kunne gjøres for å frelse Judas, var blitt ugjort. Etter at han to ganger hadde inngått pakt om å forråde sin Herre, gav Jesus ham fremdeles anledning til omvendelse. Ved å lese den hemmelige hensikt i forræderens hjerte gav Kristus Judas det siste, overbevisende bevis på Sin guddommelighet. Dette var for den falske disippel det siste kall til omvendelse. Ingen appell som Kristi guddommelig-menneskelige hjerte kunne frembære, var blitt spart. Bølgene av miskunn, slått tilbake av hardnakket stolthet, vendte tilbake i en sterkere tidevannsstrøm av overvinnende kjærlighet. Men selv om Judas ble overrasket og forferdet ved avsløringen av sin skyld, ble han bare desto mer besluttosom. Fra den sakramentale nattverd gikk han ut for å fullføre forræderiets verk.»

«Da Kristus uttalte ve-ropet over Judas, hadde han også et barmhjertighetens hensikt overfor sine disipler. Slik gav han dem det høyeste bevis på sitt messiasskap. «Jeg sier dere det nå før det skjer,» sa han, «for at dere, når det er skjedd, skal tro at JEG ER.» Dersom Jesus hadde forholdt seg taus, i tilsynelatende uvitenhet om det som skulle komme over ham, kunne disiplene ha tenkt at deres Mester ikke hadde guddommelig forutviten, og at han var blitt overrasket og forrådt i den morderiske hopenes hender. Et år tidligere hadde Jesus sagt til disiplene at han hadde utvalgt tolv, og at én var en djevel. Nå ville hans ord til Judas, som viste at hans svik var fullt ut kjent av hans Mester, styrke troen hos Kristi sanne etterfølgere under hans ydmykelse. Og når Judas var kommet til sin fryktelige ende, ville de huske ve-ropet som Jesus hadde uttalt over forræderen.» Alfa og Omega, 653–655.